

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 118/16, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2012, č. j. 10 A 183/2010 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 13. 10. 2010 Krajskému soudu v Brně žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2010, č. j. 993/10, jímž odmítla stěžovateli určit advokáta. Krajský soud v Brně poté usnesením ze dne 24. 5. 2010, č. j. 30 A 43/2010 - 8, věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

[2] Následně Městský soud v Praze jako soud místně příslušný usnesením ze dne 15. 11. 2010, č. j. 10 A 183/2010 - 14, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000 Kč. Na uvedenou výzvu reagoval stěžovatel dne 13. 12. 2010 zasláním vyplněného zestručněného prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech s žádostí o osvobození od soudních poplatků, které nicméně Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 3. 2011, č. j. 10 A 183/2010 - 24, nevyhověl a stěžovateli tedy

nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Ke kasační stížnosti stěžovatele směřující proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2011, č. j. 2 As 110/2011 - 44, napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil, neboť jej shledal nezákonným dle § 103 odst. 1 písm. e) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a to pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[3] Poté Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 2. 2012, č. j. 10 A 183/2010 - 50, opětovně nevyhověl žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a stěžovateli tedy nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Proto městský soud usnesením ze dne 21. 3. 2012, č. j. 10 A 183/2010 - 53, následně opět vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, a to ve lhůtě 10 dnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost stěžovatele směřující proti citovanému usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 10 A 183/2010 - 50, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 84/2012 - 11, zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[4] Vzhledem ke skutečnosti, že lhůta k zaplacení soudního poplatku, k němuž byl stěžovatel vyzván usnesením ze dne 21. 3. 2012, marně uplynula, aniž stěžovatel poplatek zaplatil, Městský soud v Praze v záhlaví citovaným usnesením řízení podle § 9 odst. 1 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen zákon o soudních poplatcích") ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

[5] Stěžovatel napadl uvedené usnesení městského soudu podáním, kterým se domáhá jeho kasace a „*přikázání kasační stížnosti jinému senátu než druhému z důvodu vhodnosti*". Své nesouhlasné stanovisko s výše předestřenými závěry městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti odůvodňuje především tím, že městský soud mu na zaplacení soudního poplatku poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu. Městský soud navíc věděl, že stěžovatel nakládá toliko s malými finančními prostředky a pokud mu i za této situace poskytl pouze desetidenní lhůtu, je to projevem jeho „strannosti". Stěžovatel v kasační stížnosti nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., z textu podání je nicméně patrné, že namítá nezákonnost usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť z jiného důvodu kasační stížnost proti usnesení o zastavení řízení ani podat nelze.

[6] V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval, s ohledem na specifický charakter napadeného usnesení městského soudu, na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Opačný postup by totiž znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz).

[7] Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, byť nebyl zaplacen soudní poplatek a stěžovatel ani není zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Stěžovatel svou kasační stížností brojí proti tomu, že bylo řízení o jeho žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Jak bylo rekapitulováno výše, stěžovatel byl městským soudem řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku, byla mu stanovena

desetidenní lhůta pro zaplacení, stěžovatel ovšem v této lhůtě soudní poplatek nezaplatil. Za této situace bylo i podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela na místě řízení o jeho kasační stížnosti zastavit. Námitka stěžovatele, že pro něj byla desetidenní lhůta příliš krátká, na tomto závěru nemůže nic změnit. V dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu byly totiž za příliš krátké označovány spíše lhůty ještě výrazně kratší, jak ukazuje rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 76. Desetidenní lhůta tak v posuzovaném případě nebyla nepřiměřeně krátkou, a to ani v důsledku toho, že stěžovatel disponoval pouze malými finančními prostředky, jak připomíná v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nevidí rozumný důvod k tomu, aby méně majetným žalobcům byly obecně ukládány delší lhůty k zaplacení soudního poplatku než žalobcům majetnějším. Z chování stěžovatele, ani z kasační stížnosti ostatně nevyplývá, že by jiná obvyklá lhůta pro zaplacení soudního poplatku mohla něco změnit na stěžovatelově schopnosti soudní poplatek zaplatit, neboť nelze přehlédnout, že k samotnému zastavení řízení městský soud přikročil nikoli těsně po jejím uplynutí, nýbrž až několik týdnů poté, co stěžovateli marně uplynula lhůta městským soudem dodatečně stanovená k jeho zaplacení.

[9] Co se týká další části stěžovatelova kasačního petitu, tedy požadavku na „*přikázání kasační stížnosti jinému senátu než druhému z důvodu vhodnosti*“, je třeba konstatovat, že takový požadavek zcela popírá smysl a účel práva na zákonného soudce garantovaného čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a které představuje významný aspekt práva na spravedlivý proces, jehož účelem je zajistit nestranné a svobodné rozhodování, tj. objevení smyslu a účelu právní normy, resp. zákona, který má být aplikován, tak, aby bylo možno rozhodnout spravedlivě, nelze jej proto v žádném případě interpretovat tak, že by znamenalo právo na příznivé rozhodnutí ve věci, resp. právo na „určení vhodného senátu“, který by vydání takového rozhodnutí garantoval. Výše uvedené ostatně potvrzují i příslušné procesní předpisy (§ 8 s. ř. s. či § 14 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád), které účastníkům řízení umožňují v případě pochybností o nestrannosti či nepodjatosti daného soudce vznést námitku podjatosti soudce (jak byl stěžovatel ostatně poučen v přípisu ze dne 15. 10. 2012, č. j. 2 As 141/2012 - 5), ovšem důvodem k vyloučení soudce nemohou být okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[10] Výtka stěžovatele, že městský soud „*má předložit zákon* (o soudních poplatcích), *nelze-li ho pro jeho neústavnost aplikovat, MěS tak neučinil za dvacet let*,“ neboť „*brání v přístupu k soudu mnohým a dělá ze soudů kvazifinanční úřady*“, stejně jako další stěžovatelovy námitky, které nabývají charakteru stručných a místy nesrozumitelných příkazů či pokynů, nejsou vůbec způsobilé k tomu, aby byly jakkoliv samostatně posouzeny.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou se shora uvedených důvodů zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu